

tich, hwet it each dêr oanskôget: in hânfol kneukels en rustige spikers. Mar yn spyt fen alles hâldt it gelove hjiroan fêst: dit fordjerlike moat de ûnfordjerlikens oandwaen.

En nou freegje ik: Binne dea en grêf yet sa mankelyk?

As it libben mei Christus skûl hat yn God, né! Mar as men inkeld hinget oan 'e wrâld, dy 't mei al syn skatten op in ein rint, dan ja!

Hear, biwarje ús by it gelove. Amen.

G. A. WUMKES.

Psalm 118.

Lit ider nou mei 'n blide tonge

Oprjucht fen sin en wol to moed

Des Heechsten greate ginsten sjonge:

De Heare is oan Syn tsjinders goed.

Lit Isrel from en froed nou sizze:

Ho goed, ho ginstryk is ús God!

Hy liet ús net yn earmoed lizze,

Mar joech Syn folk in greate skat.

Lit Arons team nou nochtfol sjonge:

Wy stean oer 't rynske heil forslein!

Wy loovje Him mei herte en tonge

Syn mylde goedens nimt nin ein!

Jim sang mei heech omhegens kluwe!

Jim, dy 't Him freezje, wij' Him 't liet;

God liet jim net yn 't lijen bliuwe,

Joech ryklik wille nei 't fortriet.

'k Haw yn bineardheit oan Him roppen;

De fijan socht my del to slaen,

Mar d'Ivge stjúrde help fen boppen,

Hy brocht my op in rûme baen.

De Heare is by my t' aller tiden,

Woe acht op 't dimmen smeejen jaen,

Ik sjuch Syn almacht for my striden,

Hwet scoe my dos in minske dwaen?

De Heare wol my help biskikke,

Hy komt mei krêft myn haters tsjin,

Hjar tûmljen mei myn hert forkwikke,

Ik wit op Hwaem ik bouwe kin.

It wint it, as we yn 't lijen sitte

To siikjen taflecht by de Hear,

De minsken scil ús tel forlitte,

De minske fâlt en is net mear.

't Is fierwei 't bêste op God to bouwen!

Hwet jowt der greate glânse en macht,

Heechsteande prinsen to bitrouwen

Bringt oer ús hollen leed en nacht.

De Heidnen hiene my omkrongen,

Hjar swird wie gleon, hjar grime fel,

'k Haw hjar yn 's Hearen krêft bitwongen,

'k Sloech hjar yn 's Hearen Namme del!

Hja hiene as bijen my omgûnze,

As toarnetjûr binn' hja forgien;

Ik haw hjar yn 'e djipte bûnze,

De Hear hat oan myn side stien.

Dû hiest me o fijan slim oerstjelpe,

Mar 't heilleas moardplan is net lokt,

Hwent God, myn Heilân woe my helpe,

Hy hat my út d' elinde rokt!

God is myn Sterktme en Treast yn 't lijen,

Myn lof, myn swiete freugdesang,

Troch Him sjoch ik myn wolfeart dijen,

Ik loovje Him myn libben lang!

't Rjuchtfeardich folk forheft de stimme,

Hjar tinte jûchet ta Syn ear:

Wêz minskdom, for Gods each bidimme

In greate Oerwinder is de Hear!

Des Hearen hân docht greate dieden,

Des Hearen sterke rjuchterhân

Wit ierde en himel fêst to lieden,

Hâldt mei syn krêft it folk yn stân.

Ik scil troch 't gleone swird net stjerre,

Ik bliuw yn wêzen ta Gods ear.

Der boazen listen binn' mislearre,

De fijân foel, bistiet net mear!

Al brocht Gods hân my slim yn 't lijen,
 Al dreau ek oer myn siele it kwea, —
 My trof in faderlik kastijen,
 Hy joech my dôchs net oan 'e dea.
 Doch iepen for myn snokkrjend herte
 De poarten der gerjuchthheit,
 Hjir seil ik ta Gods lof my sette,
 Hjir sjong ik 's Heechsten Majesteit !

Hjir sjucht myn each des Hearen poarte
 Omgloed fen lottre sinneskyn ;
 Hjir giet, — ho 't wy Him tankje moatte! --
 't Rjuchtfearlich folk mei bliidskip yn.
 Lit my jo ivich loovje o Heare,
 Forhearder fen myn stil gebet !
 Jo helpen my út al it neare
 Jo haw my yn 'e romte set !

De sark, dy 't hja forsmitten hienen,
 Oerdwealsk forwirpen en forspein,
 Hat God oer alle timpelstienen
 Folhearlik ta in slútstien lein ;
 De bouljue dwilen do 't hja 't seagen !
 De frommen namen 't op yn 't hert !
 It is in wûnder yn ús eagen,
 Wy sjugge it mar trochgrounje it net !

Dit is de dei fen God orneare,
 Ho winkt in mylde tiid ús ta !
 Gods folk nimt ta yn glâns en eare,
 Wy meije in reine wille ha' !
 Och Heare, jow nou lok en rêste,
 Och Heare, hâld Jins hân net fier !
 Bluw jimmer nei en skik ús 't bêste
 En jow ús lânnen groede en tier.

Der sjit in sprút út d' âlde stamme,
 Ut Davids hûs in nije leat !
 Wy seegnje Him yn 's Hearen Namme,
 Wy seegnje Him, Syn rom is great !
 De Heare is God, Dy 't ús oerljochte
 Mei 'n blide glans, mei wille en fré !
 Hâld d' offers Him, Dy 't oan ús tochte
 Mei touwen oan it alter ré !

Jo binn' myn God, 'k seil ivich sjonge
 Ho myld Jou wird ús 't lok taseit,
 'k Forheegje Jo mei 'n blide tonge
 En loovje aloan Jins Majesteit !
 Lit elk mei my Gods goedens priizje
 Oprjucht fen sin en from to moed,
 Us lofgesang moat jimmer riizje :
 God is Syn folk in ivich goed !

A. WYBENGA.

Gesang 187.

Jezus libbet ! wy mei Him ;
 Dea, dû kinste ús net forskrikke !
 Jezus libbet en Syn stim
 Seil ús 't ivich libben skikke,
 Stjurt ús ryk syn Heilige Geast,
 Dit allinnich is ús treast.

Jezus libbet en Syn ryk
 Komt en spriedt it lok op ierde,
 Wy, Syn broerren, Him allyk
 Scille noait wer fen Him skiede ;
 't Godlik wird kaem hearlik út,
 Treast fynt elk by Davids sprút.

Jezus libbet, freezje net
 Sûndaer, dy 't de sûnden wage,
 Hy biwogen yn syn hert
 Woe jim lêst en sûnden drage.
 't Lijen naem er op Syn lea
 Treast jowt ús Syn bloed en dea.

Jezus libbet, 't heechste goed
 Komt ús yn Himsels tomielte ;
 Lit ús kampjend 't wrâldske goed,
 't Leidich sûndepaed forlitte !
 Jezus stiet ús swakken by,
 Hja, dy 't strofflje, sterket Hy.

Jezus libbet, dit is wis
 Hwêr 't ús paden hinne rinne:
 Sels de tsjokste tsjusternis
 Wirdt ta moarntiidsrea fortinne;
 Dêr 't de Foarst der tsjusternis
 Alle macht ûntwongen is.

Jezus libbet, nou 's de dea
 't Yngean ta it wiere libben.
 Ringen skiede wy fen 't kwea
 Hjir to faek mei ús bisibbe;
 Den omhegens kliuwt ús siel,
 Jezus bliuwt ús ivich diel.

A. WYBENGA.

O det myn herte in wolkem wie!

O det myn herte in wolkem wie
 Dy 't my nei 't blauwe brocht!
 Sa licht, troch-loftich, rea-omstrield
 Mei 't bloeijend jountiidsljocht.

Den dreau ik der omheech sa blier
 Op d' amme fen 'e wyn,
 Den niigde ik 't leavjend holke nei
 De gouden sinneskyn!

Den dreau ik licht en kein oan 't swirk
 En kipe ik nei de groun,
 'k Sei: minsken sjuch dôchs nei omheech,
 Hjir wirdt jim 't hert wer soun!

Ho seach ik den it wrâldsk bidriuw
 Mei better eagen oan
 En 'k glimke om 't wrotten op dizze ierd,
 Omhegens winkt de kroan!

Den sylde ik tsjin it himelblau
 En 'k lake it blomke ta:
 Wy binne fêst fen 't selde laech
 Wy bloeije beide sa!

— Kom sigentsje, — sa rjeaunte ik den
 — En boartsje hwet mei my!
 Kom lit ús dounsje oan 't himelwiid
 Sa luftich en sa frij!

Kom smei myn smedich lichem om
 Foroarje it tûzenkear
 'k Bliuw jimmer moai en tûzenfâld
 In lofsang for de Hear!

Den dreau 'k al heger nei it blau
 Gods skjinne himeltroan,
 Hwent God to sjen is himelnocht
 Syn tsjinst allinne is skoan.

Och, det myn herte in wolkem wie
 Dy 't nei omhegens kliuwt;
 'k Wie los fen d' ierde en 't iersk bidriuw,
 'k Moat ha, hwet ivich bliuwt!

Den gloeide my myn siele rea
 Fen ljeafde for de Hear,
 For Jezus, Dy 't syn bloed forgeat,
 Sa ynlik en sa tear.

O jountiidsrea, o wolkemgloed,
 Jit frede yn 't freegjend hert!
 Ik sjuch jim nei, o nim my mei! . . .
 Mar . . . 't is myn tiid noch net!

A. WYBENGA.

Hja sleept.

Hja sleept, dy lytse wrotter!
 Hwet leit se waerm en skoan?
 De glûpske pypkes kamen
 En loeken d' eachjes oan.

Ho'n frede leit oer 't wangkje,
 Det wangkje rozerea!

Op miette fen hjar siken
Gean sêft hjar lytse lea.

Siz, drôgest fen dyn poppe,
En glimkest nou sa swiet?
Ef koarts fen heite knibbels,
Ef memme fleurich liet?

Hja sliept, mar d'inglen weitsje
By 't bêdtsje fen ús bern!
Ik leau hjar gouden wjukken
En poarpren lea to sjen

A. WYBENGA.

Krysttiid.

Der rûst in stimme troch de wrâld,
Dy 't sprekt fen frede en fen bihâld,
De golle krysttiid briek wer oan,
It bertefeest fen de iv'ge Soan
Fen God, Dy 't for it minskebern,
Yn sûndeskild alhiel forlern,
De fredefoarst, de redder is
Dy 't ljocht brocht yn 'e tsjusternis.

Gjin koaningstroan
Gjin pearelkroan,
Gjin pronk en pracht
Wie yn 'e nacht,

Do 't Jezus berne waard to sjen,
Yn doeken woelle lei der 't bern,
For 't each oan alle berntsjes lyk,
De Koaning fen it frederyk.

Ja 't wie in koaning; himelboaden
Forlieten for in skoftsje de oarden
Fen ivich lok en oer dizze ierd'
Klonk hein en fier hjar fredeliet.

En sont dy himelboaden songen
Fen frede, fleach de tiid foarby,
En de ieuwen haww' elkoar forkrongen,
En jier op jier klinkt noch op nij,
Dy sang fen frede fier yn 't roun,
En mannich rêstleas minskehert,
Forbûke faek troch leed en smert,
Hat troch dy sangen frede foun.

Frede op ierde? . . . yd'le winsken
Wirdt er roppen, hwent de minsken
Binn' troch fijanskup bidoarn,
't Oarlochswé waert om yen hinne,
En yn sté fen frede, binne
Haet en roofsucht op 'e troan.

Frede op ierde? . . . en út de fierte,
Klinkt de krychsang yen tomiette,
En de fjilden binne read
Fen it bloed fen tûzentallen,
Dy 't troch 't moardsjend striidark falle,
Yn 'e klauwen fen 'e dead."

Dochs — it mei tsjinstridich skine
Trochdet lân en folken kwine,
Nou 't it oarlochswé hjar treft,
En nou tûz'nen wounen bliede —
Lykwols hâldt dat frede op ierde
Jimmeroan syn selde kreft.

't Liet, alear troch ingletongen
Oer Judea's fjilden songen
Bliuwt fen wearde krekt allyk;
Oer in wei fen bloed en triennen,
Slaen we yn hope ús eagen hinne,
Nei it ivige frederyk.

O. S. AKKERMANN.

Hwet de klokken sizze.

Bombam, hark, de klokken liede,
Bombam, 't rôllet fier yn 't roun;

Psalm 133.

't Is goed, 't is skoan, as broerren mei'noar kinne
Yn foar en tsjin eltsoarren tear biminne,
Sa bloeit de ljeafde-roaze ryk;
't Is oan de salve en kostlike oalje lyk
Dy 't Aron oan it heilich ampt forbynt
Hwerfen yn 't hert de wearglâns skynt.

Hwer 't ljeafd' is, scil Godsels syn wente bouwe;
Dy ljeafd' is lyk oan Hermons keine dauwe
Dy 't prûzich nei de lichten wynt,
Oer Sions top mei wite weagen tynt,
Dy delslacht op it Godbiwenne stê
Der fruchten skikt en ginst en fré.

Dêr 't ljeafde bynt, dêr dauwet op ús wegen
Ut 's Hearen hân in skat fen mylde segen
En 't libben oant yn ivichheit.

A. WYBENGA.

Psalm 147.

Lit nou Gods lof omhegens riizje,
Wy moatte ynblid ús Skepper priizje!
't Is tige as wy mei fleur'ge tonge
God om Syn goeddwaen psalmen sjonge!
't Is foechsum, det w' ús lof Him jowe:
De Heare woi Jerúzlim bouwe,
Hy bringt ús gear, skynt mei Syn sinne
Oer dy 't út Isrel weidreaun binne.

Hy hilet britsenen fen herte
En Hy forbynt hjar yn hjar smerte;
Hy lit hjar yn hjar sear en pine
By Him in feilich wykplak fine.
Hy telt it machtich oantal stjirren
Dy 't swide pronkje yn 't heech omfierren,
Hja driuwe aloan op 's Hearen amme,
Hy ropt hjar elkmes by syn namme.

Us Hear is great en great Syn witten,
Syn krêft, Syn macht is nea to mjitten,
Fier gean' hja boppe ierdske machten
Djip bin Syn ynsjuch en gedachten.
Hy scil 't sêftaerdich folk biwarje
Mar delslaen dy 't Syn tsjinders narje,
't Godleaze folk is ringen sakke:
Hjar huzen binne in púnheap makke.

Sjong, júchje om bar de hege Heare,
Bring d' ivge Heilân tank en eare,
Dy God, Dy 't great foar 't each der folken
De Himlen klaeit mei tsjokke wolken;
Oer d' ierde driuwt Syn heil, det keine,
Hy lit it myld op d' ikkers reine,
't Gjêrs lit Er op 'e bergen groeije,
D' oerditsen dallen sjonge en bloeije.

Gods ginsten scill' al d' ieuwen dûrje:
Hy wol de bisten ryklik foerje,
Gjin fûgeltsje scil Hy forjitte,
Mar elk syn spize waechsje litte.
Ho great is God! ho lyts de minske!
Hwet scoe ús krêft, hwet jow' ús winsken?
Syn Almacht scil de macht to brekke
Fen dy 't oer eigen krêften sprekke.

De Heare wol by froeden wenje,
Dy 't Him oprjucht fen sinnen tsjinje,
Dy troch Syn hân hjar liede litte,
Him freezje en nea Syn wet forjitte,
Dy 't Godlik hjitten trou bitrachtsje,
't Heil inkeld fen Syn ginst forwachtsje.
O Salem, priizje aloan dy Heare!
Bring Sion, bring Him tank en eare.

Dyn haters, Sion! binne sakke,
God hat dyn poarten stevich makke;
Hy jowt dyn bern Syn treast, Syn segen
Hy hoedet hjar op al hjar wegen;
Sa fier dyn fierste peallen rikke
Scil Hy dyn lannen frede skikke;
Hy jowt dy, by dyn lok en rêste
Fen 't eabelst nôt it djúrste en 't bêste.

Hy stjûrt op d' ierde 't Godlik hjitten,
 Docht rêd Syn wurden elk to witten;
 Hy spriedt Syn snie en 't lân is ditsen,
 Mei 'n kleed fen sêfte wolle oertritsen;
 Ho sêft Syn flokken rûg'lje kinne!
 Hy sieddet der by tûz'nen hinne.
 Dèn struit Er wer mei mylde hânnen
 Syn rime as yeske oer wâld en lânnen.

Hwa bringt him net Gods wirk to binnen?
 Hy werpt Syn hirde heil as stiennen.
 Hy lit mei 't iis de stroamen floerje;
 Hwa scoe Syn kjeld, sa skerp, fordûrje?
 Mar 't waer komt mylder wer en better,
 Nou teit Er iis en snie ta wetter,
 It wyntsje rûst by heger sinne,
 Dêr floeije altroch de weagen hinne.

Hy lit oan Jakob 't heilsrjucht witte,
 Joech Isrels team Syn Godlik hjitten,
 Hy liet hjar op Syn wegen wan'lje;
 Sa woe Hy mei gjin oaren hân'lje,
 Dy liet er yn hjar tsjuster lizze
 Dy moatte it Godlik wetboek misse.
 Lit dos Gods lof omhegens kliuwe,
 Us tank troch 't loftrom ivich driuwe!

A. WYBENGA.

Selskipnijs.

It Haedbistjûr fen it Chr. Selskip for Fryske Tael en Skriftenkennisse hat it neisjen fen de 82 opstellen fen ús soldaten sa skikt, dat ider opstel twa ôfsûnderlike karmasters kriget. Seis man binne dêr oer to set. Dy seis karmasters hawwe in gelikense mjitstêf. Hja scille acht jaen op 3 punten *a* de fryske biwirdingen (idioom), *b* de ynhâld, *c* de stavering. For ieder punt wirdt in sifer jown en wol fen 1 ta 10. It sifer for *a* wirdt 3 kear nomd, dat for *b* 2 kear en dat for *c* 1 kear.

Dy útkomsten wurde opteld en dat sifer hat it opstel. De seis karmasters, ûnder lieding fen in Haedbistjûrslid, scille sjen ta alhieie ienriedigens to kommen.

Nou 't der sa'n bulte opstellen ynkombd binne scoe ider meidogger

goede foar en lei fierders hjar soargen yn 'e hânnen fen 'e Heare.

Do 't Gabe nei foerjen syn mem en de oaren fortelde fen 't gefal en ho 't hy dy mannen ontslûpt wier, sei mem: „nou jonge! den bist oan in great gefaer ontkomd en den hat de Heare dy nuverich biwarre. Dou meist wol tankber wêze, dast net yn 'e hânnen fen dy kearels fallen bist, hwent siker! der hie net folle goeds fen komd.“

Gabe fiede ek wol, dat syn mem gelyk hie en dat dit allegearre net sa mar by tafal bard wier. Hy tocht by him sels: „As God de minsken net biwarre den koe hjar dochs heel maklik in ongelok oerkomme, hwent jonge! in ongelok leit op sa'n lyts plakje. Hy bigriep, dat hy nei alle birekkening dizze dei biwarre wier troch heger hân.

De oaredeis hearde men, dat de Ryksfjildwachter fen Easterein en syn maet de fjildwachter fen Wommels, ticht by Hidaerd, twa kearels oanhâlden en oppakt hiene, om 't se hjir en der iensume reedriders oerfâllen wierne en, as it goedsikis net gong, den mei gewelt fen jild en kostberheden birove hiene.

J. FEN DONIA.

It earste ljurkje.

Tjirryt, tjirryt! tjirlierelier!

In nochlik sjongsum liet!

Ik sjuch it earste ljurkje omheech:

Hwet geit det sangkje swiet!

De groun is klomsk, en kâld de snie

De froast lûkt út it East

Mar 't ljurkje driuwt nei 't fine swirk:

Det is de maitiidstreast.

De dei is koart, de nacht is njûr

It sintsje bliuwt sa fier;

Mar 't each omheech, nei boppen 't hert,

Mei 't blide tierelier!

Ho raent me yn 't ear det jûchjend liet

Dy suvre himeltoan!

Dré komt nei kjelt en rein en wyn

De gouden maitiid oan.

O God myn tank for fûgelklank

Dy my yn gloede set!

Jo stjûre nei de nacht de dei

En maitiidswille yn 't hert!

A. WYBENGA.

Krookjes.

Tel komt de blide maitiid oan,

Sint hoopjend d' earste sprût,

En wilens stekt it maertebloemt

It holke it woeltsje al út.

Noch stiet it gêrs hjir skrousk en hean,

Mar helder-prûs, fol tier

Sjuch ik der krook by krookje stean

Yn kleuren blank en blier.

It gieltsje sjongt: in hert fen goud

Stiet my sa kein as hwet!

In hert det waermte en glânse jowt,

Is d' aldergreatste skat!

It wite glimket: sjuch en fiel

Yn 't blanke rom dyn bod!

In skjinne siel, in wite siel

Is d' alderbêste skat!

't Blau eachje blinkt, 't blau blomke seit:

De trouwe fen in God,

De trouwe dy 't yn 't blauwe leit,

Is fierwei d' ealste skat!

Scoe 'k kieze?.... kieze is net oan my!...

Myn herte freget froed:

Bliuw God, mei alle trije by,

'k Bisit den 't heechste goed!

A. WYBENGA.

in feestdei for de Grifformearde Friezen, dy 't groeiden,
det Kuper to Lollum kaem.

Klaes Kooi, de synodale hounegysler fen Skettens sei:
Dêr moat ik hinne nou 't Beëlzebul komt, wol ik him
sjen. En sokke synodalen wierne der mear, dy 't nei Rû-
gelollum teagen.

Lollum wier dy dei to lyts.

De tsjerke fol. It paed fol. Heit hie kunde oan Brune
en oan Elshout — sa rekken wy togjearre troch it folk
en kamen yn it hek. Mar earmslach hie men net.

Mei ljedders stienen hja tsjin de tsjerke op.

De minsken sieten en hongen boppe yn de tsjerke tsjin
it dak oan. Ek de neimiddeis.

Wyminga die yntré.

Ik seach tige nei de blauwe oerjas fen Kuper.

It wier in lyts, grou keardeltsje, mei in bytsje gleone
eagen.

Nei tsjerketiid in pantsje thé by Elshout.

En do wer nei hûs.

Dizze dei hat for Lollum ienich west. Mar ek for my.

Ik seach do myn takomstige prefester.

It is nou al 28 jier forlyn.

Mar it is my as wier it jister.

LYTSE JOHANNES.

Kleaster Sion.

De hânnen gear! — de sillige joun
Oerdriuw fol weelde de hillige groun.
D'âld beam stiet drôgjend to lústrjen nei 't liet
Dat dauweweagjend oer 't ierdryk giet.

En d' eagen ta! — ik wit se to gean
De fromme sisters yn lottere klean;
Hjar herte driuwt heech yn ynlik gebet
It ierdryk swiget — de jounmis ledt.

En 'k swige from! — 'k fiel wûndere fré
My 't herte treastgjen op 't hillige sté,
'k Bin lyts en great as 't ûnnoazele bern:
'k Maei 't hearlik each fen myn Jezus sjên.

Dy goudne sang! — wyk wei, wylde wrâld
'Us hymjend hert wit yn 't heegre syn hâld.
Ho nochlik, sillich! Godsbreiden bin wy
Fen ierdske, bluistrige ljeafde fry!

Yn Jezus 'tâl! — yn hillige klang
Sjongt siele en sin in swiet-suvere sang;
Rein kliuwt ús hert út it smodzjende stof
En driuwt nei Jezus yn 't himmelhof.

Myn drôge wiek mar djip yn myn hert
Stiet from it Amen op 't nonnegebet.
My winkt de kroan yn it himmelske ljocht
Yn Sion heech my fen Jezus bitocht.

A. WYBENGA.

As 't jountiid wirdt

As 't jountiid wirdt en wolkebanken noegje
Ta rêst op 't sté dêr 't reade neiskyn bloeit,
En wiid de griene mieden wille drôgje
En 't dauwekleed al oer 'e fjilden groeit, —
Den driuwe heilge tinzen my tomiette
En lústrje lok oan 't longrjend minskehert:
Hjir mei 'k my ryk yn wiid forlangjend witte,
Det sêdding bringt yn 't inerlik forlet.

As 't jountiid wirdt en 't lêste sigentsje oerlûkt,
It beamke stil forwege is oer de pracht,
Dy 't stille strielt fen tûzenen goudne stjirren
Oan 't himmelfjild de blommen fen de nacht, —
Den driuwt yn wasem-goudne tinzen
My frede ta, 'k fiel my Gods Inglen by,
Sa wiid, sa heech ûntwjukt de siel hjar grinzen
En skôget djip Gods skeppingsharmony.

Haw tank, o God! for tûzen mylde ginsten
Dy 't Jo my hjir sa ryklik smeitsje litt',
Ik sjuch Jins hân yn al Jins wrâldbimachtsjen
'k Wit ho 't Jins namme yn al Jins wirken stiet.

Mei fêste hope op d' ivge sillichheden
 Uneindich moaijer as de stilste joun,
 Jow Jo my rêst en wûndre stille frede:
 'k Wit m'ivich oan Jins fredetsjinst forboun.
 A. WYBENGA.

Psalm 113.

Sjong, Hallelujah, lof en ear
 Oan God de machtige Opperhear,
 Jim dy 't Him tsjinje from to moede!
 De namme fen Syn majesteit,
 Sij prezen oan 't yn ivichheit
 Mei friske krêft, mei heilge gloede.

Fen hwêr 't de sinne yn 't Easten blinkt,
 Oan 't der 't se yn 't fiere Westen sinkt,
 Sij love 's Hearen greate Namme!
 De Heare is heech oer 't heidendom:
 Syn himmelwiid fortelt Syn rom;
 Syn macht hâldt sinne en moanne omklamme.

Hwa is allyk oan Isrels Hear,
 Oan God, Dy ta Syn ivige ear,
 Yn 't nea to oanskôgjen hege wennet?
 Dy 't fen Syn swide himmeltroan
 Sjucht al ús ierdske wrotten oan,
 Dy 't wit, hwa't Him fen herten tsjinnet!

Hwa is oan God, ús God allyk,
 Dy 't d'earmen helpt út sodze en slyk
 Hjar rêdt, dy 't rie noch útkomst witte,
 Dy, jaende in romme pleats fol nocht
 Hjar sels by prinsen wenjen docht,
 En lit hjar njonken foarsten sitte?

Hwa lovet net Gods wûndre trou
 Hy lit de lang ûnfruchtbre frou
 Yn 't húsgezin de freugde riizje:

Hja mei in blide mem hjar bern
 Yn frede en woltier dijen sjen; —
 Lit ús Gods woldwaen ivich priizje!
 A. WYBENGA.

Psalm 122.

Myn herte is bliid, hnear hja my
 Godljeavjend noegje: hen, wy stean
 Yn toai, om 't Godshûs yn to gean,
 Gean ringen wei en doch as wy!
 Jeruzalim, myn sinneskyn,
 Wy gean dyn heil'ge poarten yn,
 Fen siele en sin yn God fornoege,
 Myn eagen sjugge it glimkjend oan:
 Jeruzalim is ryk en skoan
 Fen d' Opperbouhear sels bifoegje.

Hjir gean de stammen júbljend op,
 De stammen fen Syn Israël
 Nei 's Hearen wente op heech bifel.
 Ho swide geit hjar blide rop:
 Ho goed is 't yn Gods hûs! hjir sjucht
 Jins folk it stoelt' fen ivich Rjucht,
 Hjir strekt him Davids erfskip hinne,
 Bidde allegear mei fromme stim
 Om frede for Jeruzalim:
 't Giet hjarren tige, dy 't hjar minne.

Sij yn Gods fêsting frede en rêst,
 Yn hjar paleizen nocht en tier:
 Bliuw Gódsstêd, yn dyn hegens blier!
 'k Sprek om myn broerren ta dyn bêst
 En 'k freegje: o God! stean ivich bij
 Det hjir it ivich frede sij,
 Noait mei de haet hjar boargers prykje!
 Om 't hearlik hûs fen Isrels God
 Us taflecht en ús heechste skat
 Seil 'k fleurich for hjar 't goede siikje.

A. WYBENGA.

Psalm 124.

„Hie net de Heare yn ginst ús njonken wêst,
Gjin stipe ús jown yn al ús leed en lêst,
— Moat Isrel bliid nou sizze, — „en bystân dien
Wy hien' 't forlern, wierne yn in swang forgien.“

Hie God Him net genadich nei ús wynd,
Sa hienen hja ús libbensliifs forslynd,
Sa hienen ús de wylde weagen slein;
In sterke stroom wier oer ús sielen tein!

De Heare is great yn goedens sûnder ein,
Oars hien' wy djip yn 'tdryste wetter lein!
Wy priizje Him, Dy 't ús genadich droech,
Us net ta 'n bút yn roverstosken joech!

Us siele is lyk in fûgel 't leed ûntflein!
Des fangers strûp bislepen om ús lein,
Brick ringen los, — ús help is fen de Hear,
Dy 'tierde en himmel makke ta Syn ear.

A. WYBENGA.

Psalm 137.

Wy leine yn 't stof, wy gûlden hjitte triennen,
Do 't wy omfier by Babels stroamen wiernen,
Ho near wie 't elk, út 't each fordwoun it ljocht,
As by mei smert oan 't heilich Sion tocht;
Elk hat syn harp, hwa scoe sa tinke oan sjongen?
Yn bittre klachte oan treurge wyljen hongen.

De fijân doarst by alle ûnk ús tergje,
Us op in sang, in liet fen Sion fergje;
He mochten hja, dy ûnbisnienen 't ha,
En riid' ús nei, narje en faksearje ús sa?
Wy gjalpten 't út: „ho scoe ús droege tonge
Yn 't frjemde lân in liet des Hearen sjonge?“

Jeruzalim! mocht ik dy oait forjitte
Den maei myn hân net fen himsels mear witte!
Myn tonge sij fortoarre, as ik ien wink
Net oan syn berch en 't heilich wenplak tink;
Droech myn forwulf, al 't wé oer 't dwyljend herte,
Mocht ik Gods stêd boppe alle nocht net sette!

Tink, Heare tink! hwet binne wy forsmiten!
Ho hunen ús yn 't fâllen d' Edomiten!
Nòch sjucht ús each dy wrede tergers stean
Mei 't boalewird: „toropje hjar de klean,
Jow 't húchlend folk, — 't wirdt tiid! — de folle mjitte:
Wol dôchs gjin stien op 't grounfêst bliuwe litte;

Dy Babylon! wy sjugge tel dy fâllen!
Loksillich hy, dy 'tkladdert oer dyn wâllen,
Dy delslaen seil, dy 't dy forjildzje mei
Hwetst' ús misdychst! dû sakkest ringen wei
Du doarst to stûf it heilich Bounfolk narje!
Dré seil Gods wraek dyn berntsjes sels net sparje!

A. WYBENGA.

Psalm 150.

Loovje God, fortel Syn rom,
Loovje Him yn 't heilichdom!
Sjong Him 't bliid Hallélujah
Yn Syn hege himel ta!
Sjong Him om Syn greate dieden;
Sjong Him om sa mannich blyk,
Fen Syn hearlik keninkryk,
Foar Syn troane en hjir op ierde!

Loovje mei bazuneklank!
Siz de Skepper lof en tank;
Sjong ynblid fen herten 't út;
Loovje Him mei harpe en lút,
Loovje Him mei fluit en tromme;
Spylje froalik troch in dei
Op jimm' snare en jimm' skalmey,
Bring Syn gloarje yn 't wiid rounomme!

Loovje en tankje o Israël!
 D'ieuwen lâns Syn wiis bistel,
 Mei in willefolle stim,
 Mei jimm' bekkens loovje Him;
 Bring jimm' Kening lof en eare!
 Al hwet libje en amje mei,
 Sjonge froalik al den dei
 Lof en tank oan d' ivge Heare.

A. WYBENGA.

Boekskôging.

De Jongfryske Biweging fen D. Kalma, útjown by I. Bergsma f.h.
 A. Schaafsma to Dokkum, priis f 0.50.

De forskining fen dizze brochure achtsje wy yn ús lytse Fryske letterwrâld in evenemint, der't wy ús boppe miette yn forbliidzje, in nij libbensteiken mei swide ûnthjittings for de takomst.

De jonge skriuwer, dy 't yet stiet oan 'e poarte fen it libben, hat fortsjinne det de âldere striders him in wird fen hilde bringe for dit treflich program fen aksje, for dizze ynmoeidige striidrop ta in krêftdiedich offensyf yn ús taelstriid.

Dy 't mei noch gjin twa krúskes êfter 'e rêch al sa 'n brede swier fen skriuwen, sa 'n rom gesichtsfjild en sa 'n fêst doel foar eagen hat, kin der oanspraek op meitsje dat mei him rekkene wirdt. En dat scille wy dwaen, wy âlderren, dy 't al mannich jier to war stien hawwe for ús sprake. Wy scille Kalma en syn frjeonen yn it each hâlde en ús waermje oan hjar hearlik idealisme. Der sprekt út dit geskrift sa 'n krêftich wollen, sa'n hege op-fetting fen kinst, sa 'n brekken mei sleur en konwensje, det it ús woldiedich oandocht en síms yn it herte taest.

Dêr wirde hjir hirde wierheden sein oan 'e paedlieders fen 'e Fryske taelbiweging, mar ek gouden wurden spritsen, dy 't ús út 'e siele skreaun binne, wurden dy 't it Fryske folts yn him opnimme mei, as it hjit: „It Frysk mei yn gjin gefal it bolwirk wirde fen tinzen út it skiere